

УДК [342.95:347.999](477)

І. Д. ПРОШУТЯ,*аспірант кафедри загальноправових дисциплін**факультету права та масових комунікацій**Харківського національного університету внутрішніх справ*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВИХ ЗАГАЛЬНИХ СУДІВ В УКРАЇНІ

Розкрито співвідношення понять «адміністративно-правове регулювання» та «адміністративно-правове забезпечення». Проаналізовано нормативно-правові акти, що складають основу адміністративно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні. Наведено пріоритетні напрямки вдосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, діяльність, місцеві загальні суди, адміністративно-правове регулювання, нормативно-правові акти, удосконалення.

Адміністративно-правове забезпечення діяльності місцевих загальних судів відіграє важливу роль під час реалізації ними основної функції – відправлення правосуддя. Слід зазначити, що місцеві загальні суди мають розглядатись не лише як установи здійснення правосуддя та застосування норм законодавства, але і як адміністративна одиниця, створення, функціонування та організація діяльності якої регулюється низкою адміністративно-правових актів. Залежно від галузі права, в межах якої місцеві загальні суди виконують покладені на них обов'язки, у своїй діяльності вони керуються Конституцією України, міжнародним законодавством, законами України, передусім Кримінальним кодексом України, Цивільним кодексом України, Господарським кодексом України, Кодексом України про адміністративні правопорушення та іншими нормативно-правовими актами.

Особливості функціонування судової системи в Україні зумовлюють необхідність вироблення такого комплексу правових засобів постійного впливу та упорядкування суспільних відносин, який був би здатний на належному рівні забезпечити організацію та діяльність судів без загрози порушення принципу недоторканності суддів та втручання у процес здійснення правосуддя. Крім того, питання правового регулювання діяльності щодо організаційного забезпечення судів загальної юрисдикції перебуває в єдиній площині з вирішенням проблем підвищення загального рівня якості правосуддя в державі [1, с. 149]. Отже, належне адміністративно-правове забезпечення діяльності загальних судів в Україні як складова частина правового регулювання їх діяльності виступає необхідною передумовою підвищення ефективності та результативності діяльності судів в Україні, в тому числі й місцевих загальних су-

дів. Підтримуємо позицію М. М. Добкіна, що саме завдяки праву та правовому регулюванню відбувається упорядкування суспільних відносин, забезпечується виділення та закріплення прав і свобод особи й інших учасників публічно-правових правовідносин, створюються відповідні правові механізми їх забезпечення та захисту [2, с. 166].

Різноманітність та розгалуженість нормативно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів, необхідність його уточнення та усунення неузгодженостей завжди були предметом наукового дослідження. Так, особливості правового забезпечення функціонування судової системи в Україні, в тому числі місцевих загальних судів, неодноразово досліджувалися такими науковцями, як В. Б. Авер'янов, А. Л. Борко, Р. В. Ігонін, І. О. Ієрусалімова, М. П. Запорожець, Ю. Ф. Кравченко, В. Ю. Мащук, І. В. Назаров, О. Л. Соколенко та ін. Проте слід зазначити, що в рамках окремих наукових досліджень проблематика адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності місцевих загальних судів в Україні останнім часом практично не досліджувалася. Зважаючи на сучасний етап судової реформи в Україні та прагнення керівництва нашої держави забезпечити створення ефективної та незалежної судової гілки влади, організація діяльності якої має бути побудована з урахуванням європейських стандартів судочинства, важливого значення набуває дослідження особливостей нормативно-правових актів, що визначають основні засади діяльності місцевих загальних судів, виокремлення проблемних питань та пошук шляхів їх вирішення.

Таким чином, метою цієї статті є аналіз сучасного адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності місцевих загальних

судів в Україні, визначення його специфіки, сутності та значення, а також обґрунтування пріоритетних напрямків його вдосконалення.

Перш ніж перейти до дослідження особливостей адміністративно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні, необхідно визначитися із категоріальним апаратом, зокрема з'ясувати сутність адміністративно-правового забезпечення як цілісної категорії, розкрити ступінь його співвідношення з поняттям «адміністративно-правове регулювання».

Адміністративно-правове регулювання діяльності місцевих загальних судів в Україні здійснюється з використанням цілого комплексу адміністративно-правових засобів із метою захисту прав та свобод людини та громадянина. У цьому зв'язку погоджуємось з В. В. Галунком, який адміністративно-правове регулювання розглядає як цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових заходів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [3, с. 88–89].

Правове регулювання є предметом дослідження багатьох вчених, оскільки не можна дослідити жодні суспільні відносини в державі без установлення способів впливу на них. Так, О. М. Мельник розглядає правове регулювання як здійснюваний усією системою юридичних засобів державно-владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони та розвитку [4, с. 31]. Схожої точки зору дотримується С. С. Алексєєв, який зазначає, що правове регулювання – це здійснюваний за допомогою системи правових засобів (юридичних норм, правовідносин, індивідуальних розпоряджень тощо) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, охорони, розвитку відповідно до вимог економічного базису, суспільних потреб соціального ладу [5, с. 289]. О. І. Осауленко під правовим регулюванням розуміє здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових норм упорядкування відповідних суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорону і розвиток [6, с. 256]. З точки зору В. П. Плавича, правове регулювання – це здійснюване державою за допомогою права і сукупністю правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона і розвиток [7, с. 7].

Враховуючи вищевикладене, слід звернути увагу, що зміст адміністративно-правового ре-

гулювання діяльності місцевих загальних судів в Україні полягає у здійсненні державно-владного, нормативно-організаційного, цілеспрямованого та результативного впливу із застосуванням відповідного арсеналу адміністративно-правових засобів на ті суспільні відносини, що виникають під час виконання місцевими загальними судами покладених на них завдань.

Таким чином, особливість адміністративно-правового регулювання діяльності місцевих загальних судів зумовлюється потребою упорядкування та врегулювання на рівні відповідних нормативно-правових актів за допомогою специфічних методів та способів різноманітних суспільних відносин, що виникають у процесі створення, організації діяльності та функціонування таких судів. До таких відносин насамперед відносяться: утворення, реорганізація і ліквідація судів; призначення (обрання) на посаду і звільнення з посади судді, переміщення суддів; добір, підготовка і підвищення кваліфікації суддів; притягнення суддів до юридичної відповідальності; призначення суддів на адміністративні посади і звільнення з них; організація судового управління та реалізація адміністративних повноважень працівників суду; вступ, проходження та припинення державної служби працівників судів і допоміжних органів у системі судоустрою України, їх заохочення і притягнення до дисциплінарної відповідальності; взаємодія судів і допоміжних органів у системі судоустрою України; адміністративно-юрисдикційні провадження у судах; контроль та нагляд за діяльністю судів в Україні; забезпечення безпеки суддів і членів їх сімей; організаційне забезпечення діяльності судів; організація діяльності допоміжних органів у системі судоустрою України [8]. Така різноманітність та різноплановість адміністративно-правових відносин, що виникають під час організації та діяльності місцевих загальних судів, обумовлюють необхідність створення розгалуженої системи адміністративно-правового регулювання, в рамках якої повинні поєднуватися різні способи і методи правового впливу, при цьому забезпечуючи цілісність, системність та спеціалізацію відповідного адміністративно-правового забезпечення.

Погоджуємось з точки зору Р. Я. Демківа, який розглядає правове регулювання в широкому та вузькому сенсі. В широкому сенсі – це всі форми впливу держави на свідому поведінку осіб – суб'єктів суспільних відносин за допомогою широкого спектра чинників: норм права, актів застосування права, юридичних договорів, правовідносин, забезпечення реалізації норм

права, у тому числі примусовою силою держави, законності і правопорядку тощо. У такому випадку правове регулювання ототожнюються з усім механізмом правового регулювання, яким створюються необхідні умови організації та впорядкування суспільних відносин, що виникають під час діяльності місцевих загальних судів в Україні. У той же час під правовим регулюванням у вузькому сенсі розуміється один із способів упорядкування суспільних відносин, який зводиться до нормативного встановлення стандартів, меж належної і можливої поведінки [9].

Таким чином, з урахуванням наведених вище точок зору пропонуємо під адміністративно-правовим забезпеченням діяльності місцевих загальних судів в Україні розуміти складову механізму адміністративно-правового регулювання, що складається із сукупності адміністративно-правових норм, які регламентують особливості організації та діяльності місцевих загальних судів в Україні. Отже, після того, як було з'ясовано співвідношення понять «правове регулювання» та «правове забезпечення», перейдемо безпосередньо до розкриття змісту поняття «правове забезпечення».

Необхідно звернути увагу на позицію В. А. Ліпкана стосовно з'ясування сутності правового забезпечення. З його точки зору, під правовим забезпеченням слід розуміти утворення і підтримку в необхідних межах конструктивних організаційно-функціональних характеристик систем управління за допомогою впливу та упорядкування всього арсеналу юридичних засобів (норм права, правовідносин, прав і обов'язків, актів та ін.) [10, с. 520]. На нашу думку, таке визначення є дещо неповним, загальність цього визначення унеможливує його використання щодо систем управління взагалі.

Слушною є точка зору В. М. Плішкіна та Ю. Ф. Кравченка, які зазначали, що основу правового забезпечення управління складають формування та підтримка його нормативної бази як юридичного засобу досягнення реальної упорядкованості систем управління та їх ефективності [11, с. 587].

На думку Я. В. Лазура, правове забезпечення слід розглядати як здійснюване державою за допомогою правових норм, приписів і сукупності засобів упорядкування суспільних відносин щодо їх юридичного закріплення, реалізації, охорони, захисту і відновлення [12, с. 392]. Необхідно зазначити, що ті суспільні відносини, що виникають під час організації та діяльності місцевих загальних судів в Україні, мають бути упорядковані спеціальними засобами, приписами та правовими нормами. Але, вважаємо, що

поняття правового забезпечення має бути дещо ширшим, ніж запропоноване Я. В. Лазуром, оскільки воно повинно охоплювати правове регулювання через нормативно-правові акти, а також враховувати момент реалізації приписів цих актів, а також передбачати контроль за їх виконанням специфічними засобами тощо. У зв'язку з цим слушною є позиція Ю. Ф. Кравченка, який до поняття правового забезпечення управління одночасно долучає і нормативне регулювання, і виконання права [11, с. 181].

Погоджуємось з точкою зору А. Л. Борка, який пропонує визначати адміністративно-правове забезпечення функціонування судової системи України як цілеспрямоване здійснення уповноваженими суб'єктами з метою забезпечення нормального функціонування судової системи України, суспільних інтересів і реальності прав громадян за допомогою адміністративно-правових норм та актів індивідуальної дії впорядкування, закріплення, охорони і розвитку організаційно-управлінських та інших відносин у сфері організації та діяльності судової системи України [13, с. 75].

Таким чином, підсумовуючи викладене вище, вважаємо, що під адміністративно-правовим забезпеченням діяльності місцевих загальних судів в Україні слід розуміти сукупність актів адміністративного законодавства, норми яких визначають ключові засади функціонування місцевих загальних судів в Україні, регулюють особливості адміністративно-правових відносин, в яких зазначені суди беруть участь.

Основними законодавчими актами, положення яких регулюють особливості діяльності місцевих загальних судів, є: Конституція України від 28 червня 1996 року, закони України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р., «Про доступ до судових рішень» від 22 грудня 2005 р., «Про державну службу» від 16 грудня 1993 р., «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 р., «Про судовий збір» від 8 липня 2011 р. та інші.

У свою чергу, основу підзаконного регулювання складають указ Президента України від 20 серпня 2001 р. № 641/2001 «Про Мережу та кількісний склад суддів місцевих судів», а також деякі постанови Кабінету Міністрів України, які регулюють процедурні питання документообігу та діловодства, порядок ведення Єдиного державного реєстру судових рішень та інші.

На рівні відомчого регулювання статус, організація та діяльність місцевих загальних судів і їх апаратів регламентуються наказами Державної судової адміністрації України, якими, наприклад, затверджено Інструкцію з діловодства

в місцевих загальних судах, апеляційних судах областей, апеляційних судах міст Києва та Севастополя, Апеляційному суді Автономної Республіки Крим та Вищому спеціалізованому суді України з розгляду цивільних і кримінальних справ, затверджена наказом Державної судової адміністрації (наказ від 17 грудня 2013 р. № 173), Інструкцію про порядок передавання до архіву місцевого та апеляційного суду, зберігання в ньому, відбору та передання до державних архівних установ та архівних відділів міських рад судових справ та управлінської документації суду (наказ від 15 грудня 2011 р. № 168); рішеннями Ради суддів України від 26 листопада 2010 р. № 30 «Про Положення про автоматизовану систему документообігу суду», від 6 лютого 2009 р. № 33 «Про Правила поведінки працівника суду» тощо.

Звісно, перелік наведених вище нормативно-правових актів не є вичерпним і не містить індивідуальних актів-приписів щодо організації та діяльності місцевих загальних судів в Україні. Розглянемо коротко основні з наведених вище нормативно-правових актів.

Конституцією України [14] закріплено принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову (ч. 1 ст. 6), встановлено загальні правила здійснення судочинства Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції (ч. 3 ст. 124). Також в Основному Законі закріплено конституційні засади діяльності місцевих загальних судів в Україні, проголошено принципи побудови системи судів загальної юрисдикції (територіальності і спеціалізації) та надано їй структуру, проголошено незалежність та недоторканність суддів, встановлено заборону впливу на суддів у будь-який спосіб, анонсовано забезпечення державою фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів тощо. Такі основні засади конституційно-правового регулювання в діяльності місцевих загальних судів є непохитними та забезпечуються правовими заходами різних галузей права. Частиною 2 ст. 130 Конституції України визначено наявність у судовій системі окремого інституту суддівського самоврядування, яке діє для вирішення питань внутрішньої діяльності судів.

Окремі питання правового врегулювання суспільних відносин, що виникають із приводу суддівського самоврядування в місцевих загальних судах, розкрито в розд. 8 *закону України «Про судоустрій і статус суддів»* від [15].

Саме цей Закон є основним нормативно-правовим актом, яким у своїй діяльності керуються місцеві загальні суди в Україні. Нормами

закону України «Про судоустрій і статус суддів» врегульовано переважно організаційні моменти, різноманітні трудові та адміністративно-правові відносини в судовій системі України, в тому числі в діяльності місцевих загальних судів. Статтею 21 цього нормативно-правового акта визначено види і склад місцевих судів, зокрема зазначено, що місцевими загальними судами є районні, районні у містах, міські та міськрайонні суди (ч. 1 ст. 21); визначено склад місцевого суду (ч. 4 ст. 21) – судді місцевого суду, з числа яких призначаються голова та заступник голови суду.

Також у ст. 22 цього Закону визначено повноваження місцевого суду. Так, відповідно до ч. 1 ст. 22 місцевий суд є судом першої інстанції і розглядає справи, віднесені процесуальним законом до його підсудності. Слід звернути увагу і на ст. 24, 25, які регулюють діяльність голови місцевого суду та його заступника, в тому числі в частині здійснення низки адміністративних повноважень головою суду та його заступником (за визначенням голови).

У цьому контексті хотілося б звернути увагу на існування певних неузгодженостей норм цього Закону з іншими нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність місцевих загальних судів в Україні. Наприклад, розглядаючи забезпечення діяльності апаратів судів загальної юрисдикції, В. Ю. Машук знаходить низку проблемних питань, що потребують свого узгодження в рамках діяльності керівника апарату місцевого суду та його заступника [16, с. 101]. Проблемні питання також виникають через розбіжності окремих положень закону України «Про судоустрій і статус суддів» з Бюджетним кодексом, Кодексом законів про працю та іншими нормативно-правовими актами.

У законі України «Про судоустрій і статус суддів» своє відображення знайшли також окремі питання проходження служби в місцевих загальних судах України. Зокрема, в ч. 4 ст. 145 цього нормативно-правового акта визначено статус Державної судової адміністрації України, посадових осіб Державної судової адміністрації України та її територіальних управлінь як державних службовців. Необхідно звернути увагу, що з урахуванням положень ч. 3 ст. 148 цього Закону начальник територіального управління Державної судової адміністрації України присвоює керівнику апарату місцевого суду, його заступнику ранги державного службовця відповідно до законодавства про державну службу. Але це положення не знайшло свого закріплення в законі України «Про державну службу» [17]. У ст. 25 цього

Закону безпосередньо не визначено належність працівників апарату місцевих загальних судів до відповідних категорій державних службовців. У той самий час у ч. 2 ст. 9 цього ж Закону наголошується, що регулювання правового становища державних службовців, що працюють в апаратах судів, здійснюється відповідно до цього Закону, якщо інше не передбачено законами України.

Необхідно звернути увагу на існування значної кількості інших нормативно-правових актів, норми яких здійснюють вплив на організацію та діяльність місцевих загальних судів. До їх числа можна віднести, наприклад:

– закон України «Про доступ до судових рішень» [18], яким врегульовано механізм забезпечення доступу до судових рішень (рішень, судових наказів, постанов, вироків, ухвал), ухвалених судами загальної юрисдикції, та ведення Єдиного державного реєстру судових рішень (ч. 1 ст. 1);

– закон України «Про звернення громадян» [19], у ст. 12 якого зазначено, що його положення стосуються лише звернень громадян щодо організації та роботи місцевих загальних судів, тоді як інші скарги та заяви з приводу правопорушень та недоліків роботи судів розглядаються у процесуальному порядку;

– закон України «Про судовий збір» [20], нормами якого врегульовано процедуру судового збору, що справляється на всій території України за подання заяв, скарг до суду, за видачу судами документів, а також у разі ухвалення окремих судових рішень. Крім цього, Законом передбачено спрямування коштів судового збору на забезпечення здійснення правосуддя, зміцнення матеріально-технічної бази судів, створення та забезпечення функціонування Єдиної судової інформаційної системи, веб-порталу судової влади, комп'ютерних локальних мереж тощо.

Слід звернути увагу, що підзаконні нормативно-правові акти регулюють не тільки загальні питання організації діяльності місцевих загальних судів, але й вирішують ті конкретні питання, що потребують своєї нагальної та юридично визначеної регламентації. До числа таких актів належить, зокрема, указ Президента України від 20 серпня 2001 р. № 641/2001 «Про Мережу та кількісний склад суддів місцевих судів» [21], згідно з яким Мережу та кількісний склад суддів місцевих судів побудовано за принципом територіальності.

Також необхідно звернути увагу, що в діяльності апарату місцевих загальних судів особливе значення мають, наприклад, *Інструкція з*

діловодства в місцевих загальних судах, апеляційних судах областей, апеляційних судах міст Києва та Севастополя, Апеляційному суді Автономної Республіки Крим та Вищому спеціалізованому суді України з розгляду цивільних і кримінальних справ, затверджена наказом Державної судової адміністрації від 17 грудня 2013 р. та *Інструкція про порядок передання до архіву місцевого та апеляційного суду, зберігання в ньому, відбору та передання до державних архівних установ та архівних відділів міських рад судових справ та управлінської документації суду*, затверджена наказом Державної судової адміністрації України від 15 грудня 2011 р. № 168.

Підсумовуючи викладене вище, можна дійти **висновку**, що підзаконні правові акти та індивідуальні акти відіграють визначальну роль в адміністративно-правовому забезпеченні діяльності місцевих загальних судів та мають утворювати єдину систему, основу для належного та відповідного здійснення правосуддя в Україні.

Наявність розгалуженої системи нормативно-правових актів потребує свого постійного вдосконалення, усунення недоліків та прогалин з метою створення умов для підвищення ефективності та результативності діяльності місцевих загальних судів в Україні. Аналізуючи чинну систему адміністративно-правового регулювання діяльності щодо забезпечення роботи органів судової системи, серед наявних прогалин і недоліків, які заважають ефективному здійсненню функцій з організації та забезпечення функціонування органів правосуддя України, більшість дослідників (зокрема А. А. Стрижак) звертають увагу насамперед на такі: недостатньо визначений правовий статус основних суб'єктів управлінської діяльності в судах загальної юрисдикції; знаходження фактично поза межами законодавчого регулювання питань фінансового та матеріально-технічного забезпечення судів; майже відсутнє визначення процедур і правил здійснення організаційної роботи у сфері забезпечення функціонування судочинства тощо [1, с. 152].

Слід підкреслити, що наявність відповідного адміністративно-правового забезпечення діяльності місцевих загальних судів в Україні допомагає врегулювати різноманітні суспільні відносини, що виникають під час їх організації та діяльності, а також відіграє суттєву роль у підвищенні ефективності та результативності їх діяльності. На жаль, на теперішній час наявні деякі недоліки та неузгодженість адміністративно-правового регулювання діяльності місцевих

загальних судів, спостерігається недостатній рівень деталізації окремих нормативно-правових актів та часткова невідповідність їх теперішнім умовам. У зв'язку з цим слід наголосити, що адміністративно-правове забезпечення по-

требує свого науково обґрунтованого вдосконалення, що має привести до створення узгодженої та цілісної системи правових норм, які б належним чином регламентували усю специфіку діяльності місцевих загальних судів.

Список використаних джерел

1. Стрижак А. А. Державне управління забезпеченням діяльності суддів загальної юрисдикції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Стрижак Андрій Андрійович. – Київ, 2005. – 183 с.
2. Добкін М. М. Місцеві державні адміністрації України: становлення, розвиток та функціонування : монографія / М. М. Добкін. – Харків : Золота миля, 2012. – 567 с.
3. Адміністративне право України в сучасних умовах (виклики початку XXI століття) : монографія / [В. В. Галунько, В. І. Олефір, М. П. Пихтін та ін.] ; за заг. ред. В. В. Галунька ; Херсон. юрид. ін-т Харків. нац. ун-ту внутр. справ. – Херсон : Херсон. міська друк., 2010. – 376 с.
4. Мельник О. М. Правове регулювання та шляхи підвищення його ефективності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Мельник Олена Миколаївна. – Київ, 2004. – 208 с.
5. Алексеев С. С. Общая теория права : курс в 2 т. Т. 2 / С. С. Алексеев. – М. : Юрид. лит., 1982. – 360 с.
6. Осауленко О. І. Загальна теорія держави і права : навч. посіб. [для студентів ВНЗ] / О. І. Осауленко. – Київ : Істина, 2007. – 336 с.
7. Плавич В. П. Роль права в формуванні ринкових відносин в Україні: теоретико-правові проблеми : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Плавич Володимир Петрович. – Київ, 2002. – 16 с.
8. Прошутя І. Д. Адміністративно-правові відносини у сфері функціонування місцевих загальних судів в Україні / І. Д. Прошутя // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2014. – № 3 (66). – С. 162–173.
9. Демків Р. Я. Закон в системі нормативно-правового регулювання діяльності міліції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Демків Роман Ярославович. – Київ, 2007. – 16 с.
10. Теорія управління в органах внутрішніх справ : навч. посіб. / за ред. В. А. Ліпкана. – Київ : КНТ, 2007. – 884 с.
11. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / В. М. Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – Київ : Нац. акад. внутр. справ України, 1999. – 702 с.
12. Лазур Я. В. Поняття, сутність та елементи адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян у державному управлінні / Я. В. Лазур // Форум права. – 2009. – № 3. – С. 392–398 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2009_3_57.pdf.
13. Борко А. Л. Поняття і основні риси адміністративно-правового забезпечення функціонування судової системи України / Борко А. Л. // Публічне право. – 2013. – № 2 (10). – С. 71–77.
14. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
15. Про судоустрій і статус суддів : закон України від 07.07.2010 № 2453-VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 55/1. – Ст. 1900.
16. Машук В. Ю. Вдосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності апаратів судів загальної юрисдикції / В. Ю. Машук // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція. – 2014. – № 8. – С. 100–102.
17. Про державну службу : закон України : від 16.12.1993 № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
18. Про доступ до судових рішень : закон України від 22.12.2005 № 3262-IV // Офіційний вісник України. – 2006. – № 1, / 1-2; № 6, 2006, стор. 203 (ДІ) / Ст. 13.
19. Про звернення громадян : закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
20. Про судовий збір : закон України від 08.07.2011 № 3674-VI // Офіційний вісник України. – 2011. – № 59. – Ст. 2349.
21. Про Мережу та кількісний склад суддів місцевих судів : указ Президента України від 20.08.2001 № 641/2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 34. – Ст. 1580.

Надійшла до редколегії 18.12.2014

ПРОШУТЯ И. Д. АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МЕСТНЫХ ОБЩИХ СУДОВ

Показано соотношение понятий «административно-правовое регулирование» и «административно-правовое обеспечение». Проанализированы нормативно-правовые акты, составляющие основу административно-правового обеспечения деятельности местных общих судов в Украине. Приведены приоритетные направления усовершенствования административно-правового обеспечения деятельности местных общих судов в Украине.

Ключевые слова: административно-правовое обеспечение, деятельность, местные общие суды, административно-правовое регулирование, нормативно-правовые акты, усовершенствование.

PROSHUTIA I. D. ADMINISTRATIVE AND LEGAL GUARANTEEING OF THE LOCAL GENERAL COURTS' ACTIVITY IN UKRAINE

The objective of the article is to review of the current administrative and legal guaranteeing of organization and activity of local general courts in Ukraine, to determine its specificity, nature, significance and to ground the priorities of its development.

The author of the article emphasizes that the administrative and legal guaranteeing of local general courts' activity plays an important role while they realize basic functions – administration of justice. It is stressed that taking into account the current stage of judicial reform in Ukraine and willingness of our state's leaders to provide an effective and independent judicial branch of power, where organization of the activity inside should be built considering European standards of justice, an important meaning has the study of peculiarities of normative and legal acts that define the basic principles of local general courts' activity, separation of some issues and finding solutions.

It is emphasized that the content of administrative and legal regulation of local general courts' activity in Ukraine is in realizing the state and powerful, regulatory and organizational, targeted and effective impact with the application of the appropriate arsenal of administrative and legal means to those public relations that arise during their execution by local general courts according to their tasks. It is proved that the feature of administrative and legal regulation of local general courts' activity is conditioned by the need to streamline and settlement of activity organization and functioning of such courts on the level of the relevant legal acts with the help of specific methods and techniques of various social relations that arise in the process of creating.

Keywords: administrative and legal guaranteeing, activity, local general courts, administrative and legal regulation, normative and legal acts, improvement.
